

Teismo praktikos rinkinys

TEISINGUMO TEISMO (antroji kolegija) SPRENDIMAS

2012 m. kovo 29 d.*

„Apeliacinis skundas — Aplinka — Direktyva 2003/87/EB — Šiltnamio efektą sukeliančių dujų apyvartinių taršos leidimų prekybos sistema — Lenkijos Respublikos nacionalinis apyvartinių taršos leidimų paskirstymo planas 2008–2012 metams — Direktyvos 2003/87 9 straipsnio 1 ir 3 dalys bei 11 straipsnio 2 dalis — Atitinkama Komisijos ir valstybių narių kompetencija — Vienodas požiūris“

Byloje C-504/09 P

dėl 2009 m. gruodžio 4 d. pagal Teisingumo Teismo statuto 56 straipsnį pateikto apeliacinio skundo

Europos Komisija, atstovaujama E. Kružíková ir K. Herrmann bei E. White, nurodžiusi adresą dokumentams įteikti Liuksemburge,

apeliantė,

palaikoma

Danijos Karalystės, atstovaujamos C. Vang,

įstojusios į apeliacinį procesą šalies,

dalyvaujant kitoms proceso šalims:

Lenkijos Respublikai, atstovaujamai M. Szpunar, M. Nowacki ir B. Majczyna,

ieškovei pirmojoje instancijoje,

palaikomai

Čekijos Respublikos, atstovaujamos M. Smolek ir D. Hadroušek,

Rumunijos, atstovaujamos patarėjų V. Angelescu ir A. Cazacioc,

įstojusių į apeliacinį procesą šalių,

Vengrijai,

Lietuvos Respublikai,

Slovakijos Respublikai,

* Proceso kalba: lenkų.

Jungtinei Didžiosios Britanijos ir Šiaurės Airijos Karalystei, atstovaujamai H. Walker, padedamai baristerio J. Maurici,

įstojusių į bylą šalių pirmojoje instancijoje,

TEISINGUMO TEISMAS (antroji kolegija),

kurį sudaro kolegijos pirmininkas J. N. Cunha Rodrigues, teisėjai U. Lõhmus, A. Rosas (pranešėjas), A. Ó Caoimh ir A. Arabadžiev,

generalinė advokatė V. Trstenjak,

posėdžio sekretorius C. Strömholm, administratorius,

atsižvelgęs į rašytinę proceso dalį ir įvykus 2011 m. rugsėjo 29 d. posėdžiui,

susipažinęs su 2011 m. lapkričio 17 d. posėdyje pateikta generalinės advokatės išvada,

priima šį

Sprendimą

- 1 Europos Komisija apeliaciniu skundu prašo panaikinti 2009 m. rugsėjo 23 d. Europos Bendrijų Pirmosios instancijos teismo (dabar – Bendrasis Teismas) sprendimą *Lenkija prieš Komisiją* (T-183/07, Rink. p. II-3395, toliau – skundžiamas sprendimas), kuriuo šis teismas panaikino 2007 m. kovo 26 d. Komisijos sprendimą C (2007) 1295 galutinis dėl nacionalinio šiltnamio efektą sukeliančių dujų apyvartinių taršos leidimų paskirstymo plano, kurį 2008–2012 m. laikotarpiui pateikė Lenkijos Respublika pagal 2003 m. spalio 13 d. Europos Parlamento ir Tarybos direktyvą 2003/87/EB, nustatančią šiltnamio efektą sukeliančių dujų emisijos [apyvartinių taršos] leidimų [prekybos] sistemą Bendrijoje ir iš dalies keičiančią Tarybos direktyvą 96/61/EB (toliau – ginčijamas sprendimas).

Teisinis pagrindas

- 2 2003 m. spalio 13 d. Europos Parlamento ir Tarybos direktyvos 2003/87/EB, nustatančios šiltnamio efektą sukeliančių dujų emisijos [apyvartinių taršos] leidimų [prekybos] sistemą Bendrijoje ir iš dalies keičiančios Tarybos direktyvą 96/61/EB (OL L 275, p. 32; 2004 m. specialusis leidimas lietuvių k., 15 sk., 7 t., p. 631), iš dalies pakeistos 2004 m. spalio 27 d. Europos Parlamento ir Tarybos direktyva 2004/101/EB (OL L 338, p. 18, toliau – Direktyva 2003/87), 1 straipsnyje numatyta:

„Ši direktyva nustato šiltnamio efektą sukeliančių dujų emisijų [apyvartinių taršos] leidimų [prekybos] sistemą Bendrijoje <...>, siekiant, kad būtų skatinamas taupus ir ekonomiškai efektyvus išmetamų šiltnamio efektą sukeliančių dujų emisijos mažinimas.“

- 3 Minėtos direktyvos 9 straipsnis išdėstytas taip:

„1. Kiekvienam 11 straipsnio 1 ir 2 dalyse nurodytam laikotarpiui visos valstybės narės parengia nacionalinį planą ir nurodo bendrą leidimų skaičių, kurį jos ketina skirti tam laikotarpiui, ir kaip tą skaičių jos ketina skirti. Planas grindžiamas objektyviais ir skaidriais kriterijais, įskaitant išvardytuosius III priede, ir deramai atsižvelgiant į visuomenės pastabas. Komisija, nepažeisdama [EB] sutarties nuostatų, ne vėliau nei 2003 m. gruodžio 31 d. parengia III priede išvardytų kriterijų įgyvendinimo rekomendacijas.

11 straipsnio 1 dalyje nurodyto laikotarpio planas paskelbiamas ir pateikiamas Komisijai bei kitoms valstybėms narėms ne vėliau nei 2004 m. kovo 31 d. Vėlesnių laikotarpių planas paskelbiamas ir pateikiamas Komisijai bei kitoms valstybėms bent 18 mėnesių iki atitinkamo laikotarpio pradžios.

2. Nacionaliniai paskirstymo planai svarstomi 23 straipsnio 1 dalyje nurodytame komitete.

3. Komisija per tris mėnesius nuo valstybės narės nacionalinio paskirstymo plano pateikimo pagal šio straipsnio 1 dalį gali atmesti planą arba bet koki jo aspektą remdamasi tuo, kad jis neatitinka III priede išvardytų kriterijų arba 10 straipsnio nuostatų. Valstybė narė pagal 11 straipsnio 1 arba 2 dalį sprendimą priima tik tada, jeigu pasiūlytiems pakeitimams pritaria Komisija. Komisija nurodo kiekvieno sprendimo atmesti planą priežastis.“

4. Šios direktyvos 10 straipsnyje numatyta, kad „trijų [trejų] metų laikotarpiui, prasidedančiam 2005 m. sausio 1 d., valstybės narės bent 95 % leidimų skiria nemokamai. Penkerių metų laikotarpiui, prasidedančiam 2008 m. sausio 1 d., valstybės narės bent 90 % leidimų skiria nemokamai“.

5. Pagal Direktyvos 2003/87 11 straipsnio 2 dalį:

„Penkerių metų laikotarpiui, prasidedančiam 2008 m. sausio 1 d., ir kiekvienam vėlesniam penkerių metų laikotarpiui kiekviena valstybė narė nusprendžia dėl bendro leidimų skaičiaus, kurį ji skirs tam laikotarpiui, ir pradeda tų leidimų skyrimo kiekvieno įrenginio operatoriumi procesą. Šis sprendimas priimamas bent prieš dvylika mėnesių iki atitinkamo laikotarpio pradžios ir grindžiamas pagal 9 bei 10 straipsnius parengtu valstybės narės nacionaliniu paskirstymo planu ir deramai atsižvelgiant į visuomenės pastabas.“

6. Direktyvos III priede išvardyti dvylika kriterijų, taikomų nacionaliniams paskirstymo planams. Šio priedo 1–3, 5, 6, 10 ir 12 kriterijuose atitinkamai nustatyta:

„1. Atitinkamam laikotarpiui paskirtinų leidimų bendras skaičius atitinka valstybės narės įsipareigojimą pagal [2002 m. balandžio 25 d. Tarybos] sprendimą 2002/358/EB [dėl Jungtinių Tautų bendrosios klimato kaitos konvencijos Kioto protokolo patvirtinimo Europos bendrijos vardu ir bendro jame numatytų įsipareigojimų vykdymo (OL L 130, p. 1; 2004 m. specialusis leidimas lietuvių k., 11 sk., 42 t., p. 24)] ir Kioto protokolą apriboti emisijas atsižvelgiant, pirma, į bendrą emisijų dalį, kurią sudaro tie leidimai, palyginti su šaltinių, kuriems netaikoma ši direktyva, emisijomis, ir, antra, nacionalinę energetikos politiką bei turėtų atitikti nacionalinę klimato kaitos programą. Bendras paskirtinų leidimų skaičius neturi būti didesnis nei [iš tikrųjų] reikalinga, kad būtų griežtai taikomi šio priedo kriterijai. Iki 2008 m. tas kiekis turi atitikti siekį, kad kiekviena valstybė narė pasiektų Sprendimu 2002/358/EB ir Kioto protokolu (jai) nustatytą tikslą ir dar daugiau, nei juo [jais] buvo nustatyta.

2. Bendras paskirtinų leidimų skaičius turi atitikti tikrosios ir numatomos eigos, siekiant, kad valstybė narė prisidėtų prie Bendrijos pagal [1993 m. birželio 24 d. Tarybos] sprendimą 93/389/EEB [dėl anglies dioksido emisijų ir kitų šiltnamio efektą sukeliančių dujų kontrolės mechanizmo (OL L 167, p. 31)] priimtų įsipareigojimų [prie Bendrijos priimtų įsipareigojimų, kaip numatyta [1993 m. birželio 24 d. Tarybos] sprendime 93/389/EEB dėl anglies dioksido emisijų ir kitų šiltnamio efektą sukeliančių dujų kontrolės mechanizmo (OL L 167, p. 31)], vykdymo, įvertinimą.

3. Paskirtinų leidimų skaičius derinamas su veiklų, kurioms [veiklos, kuriai] taikoma ši emisijų sumažinimo sistema, potencialu, įskaitant technologinį potencialą. Valstybės narės, skirstydamos leidimus, gali atsižvelgti į vykdant kiekvieną veiklą ir gaminant tam tikrą produktą vidutinę šiltnamio efektą sukeliančių dujų emisiją ir vykdant visas veiklas [kiekvienos veiklos rūšies atveju] užtikrinamą pažangą.

<...>

5. Planas bendrovių arba sektorių neturi diskriminuoti taip, kad netinkamai būtų teikiama pirmenybė tam tikroms įmonėms arba veikloms [veiklai] pagal Sutarties reikalavimus, ypač jos [EB] 87 ir 88 straipsnius.
6. Plane pateikiama informacija apie tai, kaip nauji rinkos dalyviai atitinkamoje valstybėje narėje galėtų pradėti dalyvauti Bendrijos sistemoje.

<...>

10. Plane pateikiamas įrenginių, kuriems taikoma ši direktyva, sąrašas su nurodytu leidimų, kuriuos numatoma skirti kiekvienam įrenginiui, skaičiumi.

<...>

12. Plane nurodomas maksimalus [patvirtintų emisijų mažinimo vienetų] ir [emisijų mažinimo vienetų] kiekis, kaip kiekvienam įrenginiui paskirtų apyvartinių taršos leidimų procentinė dalis, kurį gali naudoti veiklos vykdytojai Bendrijos sistemoje. Procentinė dalis turi atitikti valstybių narių papildomus įsipareigojimus, priimtus pagal Kioto protokolą ir pagal [Jungtinių Tautų bendrosios klimato kaitos konvenciją, priimtą 1992 m. gegužės 9 d. Niujorke,] arba Kioto protokolą priimtus sprendimus.“

Ginčo aplinkybės ir ginčijamas sprendimas

- 7 Šio ginčo faktinės aplinkybės ir ginčijamas sprendimas skundžiamo sprendimo 9–15 punktuose išdėstyti taip:

- „9 2006 m. birželio 30 d. laišku Lenkijos Respublika, laikydama si direktivos [2003/87] 9 straipsnio 1 dalies nuostatų, informavo Europos Bendrijų Komisiją apie savo nacionalinį paskirstymo planą [pateikė Europos Bendrijų Komisijai savo nacionalinį paskirstymo planą] 2008–2012 m. laikotarpiui (toliau – [Lenkijos] NPP). Remdamasi [Lenkijos] NPP, Lenkijos Respublika ketino skirti savo vietos pramonei, kuriai taikoma [ši] direktyva, vidutinį metinį 284,648332 mln. anglies dioksido ekvivalento tonų (MteCO₂) kiekį.
- 10 Prie [Lenkijos] NPP buvo pridėtas Lenkijos aplinkos ministerijos [ministro] 2006 m. birželio 29 d. Komisijai skirtas raštas, kuriame nurodyta, kad „lentelės su ankstesniais duomenimis ir minėtų gairių 10 priede nurodytos numatomos emisijos [emisijų prognozės] bus perduotos Komisijai, kai tik bus gauti būtini atnaujinti duomenys“, ir kad „galutinė įrenginius eksploatuojančių ūkio subjektų pavadinimų sąrašo versija ir jiems suteiktų leidimų skaičius bus perduoti Komisijai po priėmimo Ministrų Taryboje“.
- 11 Lenkijos Respublikai siųstame 2006 m. rugpjūčio 30 d. laiške Komisija po pirminio [Lenkijos] NPP nagrinėjimo nustatė [laiške Komisija nurodė, kad po pirminio [Lenkijos] NPP nagrinėjimo paaiškėjo], kad jis neišsamus ir tuo metu neatitiko direktivos [2003/87] III priedo 2 ir 5 kriterijų. Taigi ji paragino Lenkijos Respubliką per dešimt darbo dienų atsakyti į keletą klausimų ir pateikti papildomos informacijos. Komisija papildomai nurodė, kad ji galės pateikti nuomonę dėl [Lenkijos] NPP vėliausiai per tris mėnesius po išsamios informacijos gavimo.
- 12 2006 m. spalio 30 d. laišku Lenkijos aplinkos ministerijos valstybės sekretoriaus pavaduotojas paprašė Komisijos atidėti nustatytą atsakymo į 2006 m. rugpjūčio 30 d. laišką terminą iki trečios 2006 m. lapkričio mėnesio savaitės pabaigos ir visų pirma nurodė, kad, gavęs papildomo laiko, jis galės parengti tikslią informaciją ir patikslinti esminius aspektus, todėl Komisija galės teisingai ir iš tiesų išsamiai įvertinti pateiktus dokumentus.

- 13 Lenkijos Respublika į 2006 m. rugpjūčio 30 d. laišką atsakė 2006 m. gruodžio 29 d. laišku. 2007 m. sausio 9 d. laiške ji pateikė papildomos informacijos.
- 14 2007 m. kovo 26 d. Komisija, remdamasi direktyvos [2003/87] 9 straipsnio 3 dalies nuostatomis, priėmė [ginčijamą sprendimą]. [Šiame] sprendime <...> Komisija iš esmės padarė išvadą, kad buvo pažeisti daugelis [šios] direktyvos III priedo kriterijų ir todėl bendras [Lenkijos] NPP įrašytas metinis emisijos leidimų kiekis buvo sumažintas 76,132937 MteCO₂, nustatant aukščiausią 208,515395 Mte CO₂ ribą.
- 15 [Ginčijamo] sprendimo rezoliucinėje dalyje nustatyta:

„1 straipsnis

Šie [Lenkijos NPP] pirmajam penkerių metų laikotarpiui, numatytam direktyvos [2003/87] 11 straipsnio 2 dalyje, aspektai yra nesuderinami atitinkamai su:

- 1) direktyvos [2003/87] III priedo kriterijais [Nr.] 1[-]3 : bendro skirtinų leidimų skaičiaus dalis – lygi 76,132937 [MteCO₂] emisijų kiekiui per metus, koregavimui, atliktam kiekvieną kartą sumažinus įrenginių skaičių, ir penktadaliui bendro Lenkijos [Respublikos] pagal direktyvos [2003/87] 13 straipsnio 2 dalį skirtų leidimų skaičiaus – nesuderinama su pagal [2004 m. vasario 11 d. Europos Parlamento ir Tarybos] Sprendimą [Nr.] 280/2004/EB [dėl šiltnamio efektą sukeliančių dujų emisijos Bendrijoje monitoringo mechanizmo ir Kioto protokolo įgyvendinimo (OL L 49, p. 1)] atliktais apskaičiavimais ir neatitinka veiklos, kuria siekiama mažinti emisijas, rūšių, kurioms taikoma Bendrijos sistema, potencialo, įskaitant technologinį potencialą; ši dalis atitinka leidimų, skirtų projektams, susijusiems su į direktyvos [2003/87] taikymo sritį patenkančiais įrenginiais, kurie buvo įgyvendinami 2005 m. ir padėjo per tuos pačius metus sumažinti arba apriboti jų emisijas, jei remiamasi pagrįstais bei patikrintais duomenimis, skaičių; be to, bendro leidimų skaičiaus dalis – potencialiai lygi 6,2884 [MteCO₂] per metus, atitinkanti papildomas deginimo įrenginių emisijas, jei šios emisijos nėra išimtinai susijusios su šių įrenginių naujų veiklos rūšių plėtojimu ir nėra grindžiamos pagrįstais bei patikrintais duomenimis pagal bendrąją [Lenkijos NPP] metodiką;
- 2) direktyvos [2003/87] III priedo kriterijumi [Nr.] 5: kai kuriems įrenginiams skirtas leidimų kiekis viršija nustatytus poreikius dėl priemonių, kurių imtasi ankstyvuojamajame etape, pripažinimo, biomasės arba elektros bei šilumos kogeneracijos panaudojimo;
- 3) direktyvos [2003/87] III priedo kriterijumi [Nr.] 6: informacija, kaip nauji rinkos dalyviai galėtų pradėti dalyvauti Bendrijos sistemoje;
- 4) direktyvos [2003/87] III priedo kriterijumi [Nr.] 10: Lenkijos [Respublikos] ketinimas leidimus, kurie iš pradžių buvo skirti kokso gamybos įrenginiams, suteikti elektrinėms, jei tokie įrenginiai elektrinėms parduoda koksavimo krosnių dujas;
- 5) direktyvos [2003/87] III priedo kriterijumi [Nr.] 12: maksimalus patvirtintų emisijų mažinimo ir emisijų mažinimo vienetų kiekis, kurį gali naudoti veiklos vykdytojai Bendrijos sistemoje, kaip kiekvienam įrenginiui paskirtų apyvartinių taršos leidimų procentinė dalis, lygi 25 %, neatitinka Lenkijos [Respublikos] papildomų įsipareigojimų, prisiimtų pagal Kioto protokolą ir pagal [Jungtinių Tautų bendrosios klimato kaitos konvenciją, priimtą 1992 m. gegužės 9 d. Niujorke,] arba Kioto protokolą priimtų sprendimų, nes 10 % viršija nustatytą ribą.

2 straipsnis

Nebus pateikta jokių prieštaravimų dėl [Lenkijos NPP], jei nediskriminuojant bus atlikti šie jo pakeitimai ir kuo greičiau pateikti Komisijai, atsižvelgiant į terminus, būtinus norint laiku įgyvendinti nacionalines procedūras:

- 1) bendras skirtinų leidimų skaičius pagal Bendrijos sistemą bus sumažintas tiek, kad būtų lygus: metiniam 76,132937 [MteCO₂] emisijų kiekiui, koregavimui, atliktam kiekvieną kartą sumažinus įrenginių skaičių, ir penktadaliui bendro Lenkijos [Respublikos] pagal direktyvos [2003/87] 13 straipsnio 2 dalį skirtų leidimų skaičiaus; papildomiems deginimo įrenginiams skirti leidimai nustatomi pagal bendrąją [Lenkijos NPP] nurodytą metodiką, remiantis pagrįstais bei patikrintais emisijų duomenimis, ir tik jų naujos veiklos rūšių atžvilgiu, o bendras kiekis sumažinamas iki bet kokio skirtumo tarp leidimų, suteiktų minėtiems įrenginiams, ir kasmet šiems įrenginiams skiriamo 6,2884 [MteCO₂] rezervo [atidėjimo]; padidinta bendro kiekio dalis atitinka leidimų, skirtų projektams, susijusiems su į direktyvos [2003/87] taikymo sritį patenkančiais įrenginiais, kurie buvo įgyvendinami 2005 m. ir padėjo per tuos pačius metus sumažinti arba apriboti jų emisijas, jei šie sumažinimai ar apribojimai grindžiami pagrįstais bei patikrintais duomenimis, skaičių;
- 2) įrenginiams skirtas leidimų kiekis neviršija nustatytų poreikių dėl priemonių, kurių imtasi ankstyvuoju etapu, pripažinimo, biomasės arba elektros bei šilumos kogeneracijos panaudojimo;
- 3) pateikta informacija, kaip nauji rinkos dalyviai galės pradėti dalyvauti Bendrijos sistemoje, o tai atitinka [Direktyvos 2003/87] III priedo kriterijus ir jos 10 straipsnio nuostatas;
- 4) bendras leidimų kiekis, suteiktas vienam iš [Lenkijos NPP] nurodytų įrenginių, kuris veikia visoje šalies teritorijoje, nekoreguojamas dėl kitų įrenginių uždarymo šioje teritorijoje;
- 5) sumažinamas maksimalus patvirtintų emisijų mažinimo ir emisijų mažinimo vienetų kiekis, kurį gali naudoti veiklos vykdytojai Bendrijos sistemoje, kaip kiekvienam įrenginiui paskirtų apyvartinių taršos leidimų procentinė dalis, kad 10 % neviršytų nustatytos ribos.

3 straipsnis

1) bendras vidutinis leidimų, kuriuos [Lenkijos Respublika] privalo pagal [Lenkijos NPP] skirti šiame plane nurodytiems įrenginiams ir naujiems rinkos dalyviams, kiekis per metus – sumažintas, pirma, suma, lygia koregavimui, atliktam kiekvieną kartą sumažinus įrenginių skaičių, ir penktadaliui bendro Lenkijos [Respublikos] pagal direktyvos [2003/87] 13 straipsnio 2 dalį skirtų leidimų skaičiaus, ir, antra, suma, lygia skirtumui tarp papildomiems deginimo įrenginiams skirtų leidimų ir kasmet šiems įrenginiams skiriamo 6,2884 [MteCO₂] rezervo [atidėjimo], ir vėliau padidintas leidimų, skirtų projektams, susijusiems su į direktyvos [2003/87] taikymo sritį patenkančiais įrenginiais, kurie buvo įgyvendinami 2005 m. ir padėjo per tuos pačius metus sumažinti arba apriboti jų emisijas, jei šie sumažinimai ar apribojimai susiję tik su jų veiklos rūšių plėtojimu ir grindžiami pagrįstais bei patikrintais duomenimis, skaičiumi – lygus 208,515395 [MteCO₂] ir neviršytas;

2) [Lenkijos NPP] gali būti iš dalies pakeistas be išankstinio Komisijos sutikimo, jei pakeitimas susijęs su tam tikriems įrenginiams skirtais leidimais, atsižvelgiant į bendrą plane nurodytiems įrenginiams skirtinų leidimų kiekį, pagerinus duomenų kokybę, arba jei juo siekiama sumažinti nemokamai skiriamų leidimų procentinę dalį, neviršijant direktyvos [2003/87] 10 straipsnyje nustatytų ribų;

3) apie bet kokį [Lenkijos NPP] pakeitimą, siekiant ištaisyti šio sprendimo 1 straipsnyje nurodytus, tačiau nesutampančius su minimais 2 straipsnyje, neatitikimus, turi būti kuo greičiau pranešta, atsižvelgiant į terminus, būtinus norint laiku įgyvendinti nacionalines procedūras, ir būtina gauti išankstinį Komisijos sutikimą pagal direktyvos [2003/87] 9 straipsnio 3 dalį. Bet kokie kiti [Lenkijos NPP] pakeitimai, išskyrus būtinus pagal šio sprendimo 2 straipsnį, yra negalimi.

4 straipsnis

Šis sprendimas skirtas Lenkijos Respublikai.“

Procesas Bendrajame Teisme ir skundžiamas sprendimas

- 8 2007 m. gegužės 28 d. Bendrojo Teismo kanceliarijoje pateiktu pareiškimu Lenkijos Respublika pareiškė ieškinį dėl ginčijamo sprendimo panaikinimo.
- 9 2007 m. spalio 5 d. nutartimi Bendrojo Teismo antrosios kolegijos pirmininkas leido Jungtinei Didžiosios Britanijos ir Šiaurės Airijos Karalystei įstoti į bylą palaikyti Komisijos reikalavimus. 2007 m. lapkričio 19 d. ir 2008 m. balandžio 10 d. nutartimis atitinkamai Lietuvos Respublikai ir Slovakijos Respublikai bei Vengrijai buvo leista įstoti į bylą palaikyti Lenkijos Respublikos reikalavimus per žodinę proceso dalį.
- 10 Grįsdama ieškinį ši valstybė narė nurodė devynis pagrindus. Iš esmės jie susiję, pirma, su Direktyvos 2003/87 nuostatų, t. y. jos 9 straipsnio 1 ir 3 dalių, III priedo kriterijų Nr. 1–3 ir 12 bei 13 straipsnio 2 dalies, pažeidimu ir, antra, su teisės vykstant procedūrai susipažinti su faktinėmis aplinkybėmis, kuriomis remiantis buvo priimtas ginčijamas sprendimas, pažeidimu ir su grėsme nacionaliniam energetiniam saugumui.
- 11 Komisija Bendrojo Teismo prašė atmesti ieškinį.
- 12 Skundžiamu sprendimu Bendrasis Teismas panaikino ginčijamą sprendimą.
- 13 Visų pirma minėto sprendimo 32–46 punktuose Bendrasis Teismas įvertino pirmąjį ieškinio pagrindą, susijusį su neteisėtu ginčijamo sprendimo priėmimu pasibaigus Direktyvos 2003/87 9 straipsnio 3 dalyje nustatytam trijų mėnesių terminui. Jis nusprendė, kad šis terminas buvo pradėtas skaičiuoti nuo Lenkijos NPP pateikimo dienos, t. y. 2006 m. birželio 30 d., nepaisant to, kad šis planas buvo neišsamus. Tačiau Bendrasis Teismas manė, jog dėl 2006 m. rugpjūčio 30 d. laiške Komisijos pateiktų prieštaravimų, susijusių su kai kuriais jo aspektais, šis terminas buvo sustabdytas. Tokiomis aplinkybėmis skundžiamo sprendimo 47 punkte jis atmetė šį pagrindą kaip nepagrįstą.
- 14 Paskui skundžiamo sprendimo 70–162 punktuose Bendrasis Teismas nagrinėjo antrąjį ieškinio pagrindą, susijusį su pareigos motyvuoti pažeidimu ir Direktyvos 2003/87 9 straipsnio pažeidimu.
- 15 Skundžiamo sprendimo 70–78 punktuose Bendrasis Teismas vertino, ar pagrįstas Komisijos teiginys, kad Lenkijos Respublika dubliko pateikimo stadijoje pateikė naują pagrindą, susijusį su Direktyvos 2003/87 9 straipsnio 3 dalies pažeidimu. Komisijos nuomone, antrasis ieškinio pagrindas susijęs tik su tuo, kaip ji panaudojo į Lenkijos NPP įrašytus duomenis jo vertinimo stadijoje. Minėto sprendimo 79 punkte Bendrasis Teismas atmetė naujo pagrindo egzistavimo galimybę.
- 16 Skundžiamo sprendimo 80–98 punktai skirti pirminėms pastaboms dėl antrojo pagrindo pagrįstumo vertinimo. Šiuose punktuose Bendrasis Teismas priminė, kokie Direktyvos 2003/87 tikslai, kaip paskirstoma kompetencija tarp Komisijos ir valstybių narių pagal jos nuostatas ir galiausiai, kokia Bendrijos teismų vykdomos teisminės kontrolės apimtis tokio sprendimo, koks yra ginčijamas, atžvilgiu.

- 17 Skundžiamo sprendimo 99–133 punktuose Bendrasis Teismas nagrinėjo antrojo pagrindo antrą dalį, kurioje Lenkijos Respublika priekaištavo Komisijai, kad ši pažeidė Direktyvos 2003/87 9 straipsnio 1 ir 3 dalių nuostatas. Bendrojo Teismo teigimu, Komisija viršijo savo kontrolės įgaliojimus, nustatytus šios direktyvos 9 straipsnio 3 dalyje. Pirmiausia jis priekaištavo, kad ši neapsiribojo Lenkijos NPP atitikties kontrole ir Lenkijos Respublikos naudotus duomenis pakeitė savaisiais, kuriuos gavo pritaikiusi savo vertinimo metodą. Antra, jis nusprendė, jog ginčijamo sprendimo rezoliucinėje dalyje nustačiusi maksimalią bendro skirtinų leidimų skaičiaus ribą, Komisija viršijo savo įgaliojimus, nustatytus šiose nuostatose.
- 18 Dėl išsamumo skundžiamo sprendimo 134–152 punktuose Bendrasis Teismas nagrinėjo, ar pagrįsta antrojo pagrindo pirma dalis, susijusi su pareigos motyvuoti pažeidimu. Atsižvelgdama į jai nustatytą įrodinėjimo pareigą ginčijamame sprendime, Komisija nenurodė nieko, kas galėtų padėti suprasti, kodėl Lenkijos Respublikos pasirinktas ekonominės analizės metodas ir naudoti duomenys neatitiko Sąjungos teisės. Taigi skundžiamo sprendimo 153 punkte Bendrasis Teismas nusprendė, kad ši antrojo pagrindo dalis yra pagrįsta.
- 19 Tokiomis aplinkybėmis skundžiamo sprendimo 154 punkte Bendrasis Teismas pritarė abiem antrojo pagrindo dalims ir panaikino ginčijamo sprendimo 1 straipsnio 1 dalį, 2 straipsnio 1 dalį ir 3 straipsnio 1 dalį.
- 20 Galiausiai skundžiamo sprendimo 155–162 punktuose Bendrasis Teismas pateikė savo poziciją dėl minėtų ginčijamo sprendimo nuostatų panaikinimo padarinių kitoms jo nuostatoms. Manydamas, kad panaikintos nuostatos negali būti atskirtos nuo likusios šio sprendimo dalies, kaip numatyta Teisingumo Teismo praktikoje, skundžiamo sprendimo 163 punkte Bendrasis Teismas nusprendė panaikinti visą minėtą sprendimą ir nenagrinėti kitų grindžiant ieškinį pateiktų pagrindų.

Procesas Teisingumo Teisme ir šalių reikalavimai

- 21 2010 m. birželio 28 d. Teisingumo Teismo pirmininko nutartimi Danijos Karalystei buvo leista įstoti į bylą palaikyti Komisijos reikalavimus, o Čekijos Respublikai ir Rumunijai – Lenkijos Respublikos reikalavimus.
- 22 Apeliaciniu skundu Komisija Teisingumo Teismo prašo:
- panaikinti skundžiamą sprendimą ir
 - priteisti iš Lenkijos Respublikos bylinėjimosi išlaidas.
- 23 Danijos Karalystė Teisingumo Teismo prašo panaikinti skundžiamą sprendimą.
- 24 Jungtinė Karalystė Teisingumo Teismo prašo patenkinti apeliacinį skundą ir panaikinti skundžiamą sprendimą, išskyrus tiek, kiek tai susiję su pirmuoju pagrindu.
- 25 Lenkijos Respublika Teisingumo Teismo prašo:
- atmesti visą apeliacinį skundą remiantis Teisingumo Teismo procedūros reglamento 116 straipsnio 1 dalies pirma įtrauka,
 - tuo atveju, jei Teisingumo Teismas viso apeliacinio skundo neatmestų, išnagrinėti ir priimti sprendimą dėl visų pirmojoje instancijoje pateiktų reikalavimų ir visų pirma išnagrinėti ir priimti sprendimą dėl pirmojo ieškinio pagrindo pagal Teisingumo Teismo procedūros reglamento 116 straipsnio 1 dalies antrą įtrauką,

- tuo atveju, jei Teisingumo Teismas viso apeliacinio skundo neatmestų ir nepriimtų sprendimo dėl antrojo reikalavimo, nuspręsti dėl pirmojoje instancijoje pateiktų reikalavimų trečiajame–devintajame pagrinduose po to kai Teisingumo Teismas ar Bendrasis Teismas, atsižvelgiant į tai, kaip naudodamasis savo diskrecija nuspręstų Teisingumo Teismas, išnagrinėtų bylą, ir
 - priteisti iš Komisijos bylinėjimosi išlaidas.
- 26 Čekijos Respublika Teisingumo Teismo prašo:
- atmesti apeliacinį skundą ir
 - priteisti iš Komisijos bylinėjimosi išlaidas.
- 27 Rumunija palaiko Lenkijos Respublikos reikalavimus.

Dėl apeliacinio skundo

- 28 Grįsdama savo apeliacinį skundą Komisija nurodo keturis pagrindus. Pirma, ji teigia, kad Bendrasis Teismas pažeidė savo Procedūros reglamento 48 straipsnio 2 dalį, sprendė *ultra petita* ir viršijo savo kontrolės įgaliojimus. Antra, jis padarė teisės klaidą aiškindamas Direktyvos 2003/87 9 straipsnio 3 dalį. Trečia, jis klaidingai aiškino pareigą motyvuoti pagal EB 253 straipsnį ir minėtos direktyvos 9 straipsnio 3 dalį. Galiausiai, ketvirta, Bendrasis Teismas padarė klaidą teisiškai kvalifikuodamas ginčijamo sprendimo 1 straipsnio 1 dalį, 2 straipsnio 1 dalį ir 3 straipsnio 1 dalį, kai manė, kad šios nuostatos neatskiriamos nuo kitų šio sprendimo nuostatų.

Dėl pirmojo pagrindo, susijusio su Bendrojo Teismo padarytu savo Procedūros reglamento 48 straipsnio 2 dalies ir draudimo spręsti „ultra petita“ pažeidimu bei jo kontrolės įgaliojimų ribų viršijimu

Šalių argumentai

- 29 Komisijos nuomone, Bendrasis Teismas pažeidė savo Procedūros reglamento 48 straipsnio 2 dalį ir draudimą spręsti *ultra petita*. Jis taip pat viršijo savo kontrolės įgaliojimų ribas, nes kaip ieškinio dėl panaikinimo antrojo pagrindo antrą dalį nagrinėjo tariamą Direktyvos 2003/87 9 straipsnio 1 ir 3 dalių pažeidimą. Tačiau šis pagrindas nepriimtinas, nes jo nėra Lenkijos Respublikos ieškinyje pateiktuose argumentuose. Taigi Bendrasis Teismas savo iniciatyva nustatė antrojo pagrindo prasmę ir Sąjungos teisės nuostatas, kurias ji pažeidė. Dublike Lenkijos Respublikos pateikti argumentai taip pat negali būti laikomi anksčiau ieškinyje pateikto pagrindo plėtojimu.
- 30 Lenkijos Respublika prašo šį pagrindą atmesti. Antrojo pagrindo antra dalis buvo parengta laikantis Teisingumo Teismo praktikos ir pateikta dar ieškinio stadijoje. Net jeigu ši dalis buvo suformuluota bendrai, ji buvo pakankamai aiški. Dublisko stadijoje šios valstybės narės pateiktais argumentais tik plėtojamas ir paaiškinamas anksčiau pateiktas pagrindas.
- 31 Be to, Direktyva 2003/87 nėra ypač išsamus teisės aktas. Visa procedūra, per kurią valstybės narės pateikia Komisijai nacionalinius paskirstymo planus ir ši juos analizuoja, reglamentuojama vieninteliu šios direktyvos straipsniu, t. y. jos 9 straipsniu, kurį sudaro 1–3 dalys. Kadangi ieškinyje pateiktuose pagrinduose nurodomi konkretūs Komisijos padaryti atliekant šią analizę pažeidimai, būtų sudėtinga tvirtinti, kad negali būti nustatytas ryšys su šiomis nuostatomis.

Teisingumo Teismo vertinimas

- 32 Pirmasis apeliacinio skundo pagrindas susijęs su skundžiamo sprendimo 70–79 punktais. Jo 70 punkte Bendrasis Teismas nurodė, kad ieškinio dėl panaikinimo antrasis pagrindas sudarytas iš dviejų dalių. Pirmoji dalis susijusi su pareigos motyvuoti pažeidimu, o antroji – su Direktyvos 2003/87 9 straipsnio 1 ir 3 dalių klaidingu aiškinimu ir taikymu. Paskui šio sprendimo 71–78 punktuose Bendrasis Teismas nagrinėjo Komisijos kaltinimą, kad antrojo pagrindo antra dalis yra naujas Lenkijos Respublikos pagrindas, nurodytas dubliko stadijoje, todėl pagal Bendrojo Teismo procedūros reglamento 44 straipsnio 1 dalies c punkto ir 48 straipsnio 2 dalies nuostatas turi būti pripažintas nepriimtiniu. Jis konstatavo, kad argumentai, jog Komisija pažeidė minėtos direktyvos 9 straipsnio 3 dalį, buvo pateikti dar ieškinyje ir kad papildomais Lenkijos Respublikos argumentais, pateiktais dubliko stadijoje, tik plėtojama ši dalis. Taigi minėto sprendimo 79 punkte jis atmetė šį kaltinimą.
- 33 Šiuo klausimu reikia priminti, kad, remiantis Europos Sąjungos Teisingumo Teismo statuto 21 straipsnio pirma pastraipa, taikoma procesui Bendrajame Teisme pagal šio statuto 53 straipsnio pirmą pastraipą, ir Bendrojo Teismo procedūros reglamento 44 straipsnio 1 dalies c ir d punktus, ieškinyje turi būti nurodyti ginčo dalykas, reikalavimai ir pagrindų, kuriais remiamasi ieškinyje, santrauka.
- 34 Be to, iš Bendrojo Teismo procedūros reglamento 48 straipsnio 2 dalies matyti, kad vykstant procesui negalima pateikti naujų pagrindų, išskyrus tuos atvejus, kai jie pagrindžiami teisinėmis arba faktinėmis aplinkybėmis, kurios tapo žinomos vykstant procesui. Iš nusistovėjusios teismo praktikos matyti, kad pagrindas, kuris yra anksčiau teismui pateiktame ieškinyje tiesiogiai arba numanomai nurodyto pagrindo plėtojimas, turi būti laikomas priimtiniu (žr., be kita ko, 1983 m. gegužės 19 d. Sprendimo *Verros prieš Parlamentą*, 306/81, Rink. p. I-1755, 9 punktą; 2001 m. lapkričio 13 d. Sprendimo *Dürbeck prieš Komisiją*, C-430/00 P, Rink. p. I-8547, 17 punktą; 2007 m. balandžio 26 d. Sprendimo *Alcon prieš VRDT*, C-412/05 P, Rink. p. I-3569, 38–40 punktus; 2008 m. liepos 17 d. Sprendimo *Campoli prieš Komisiją*, C-71/07 P, Rink. p. I-5887, 63 punktą ir 2010 m. balandžio 15 d. Sprendimo *Gualtieri prieš Komisiją*, C-485/08 P, Rink. p. I-3009, 37 punktą).
- 35 Reikia pabrėžti, kad, kitaip, nei teigia Komisija, Bendrasis Teismas pagrįstai manė, kad Lenkijos Respublika dar ieškinio pateikimo stadijoje kaltino Komisiją, kad ši viršijo įgaliojimus, kurie jai suteikti pagal Direktyvos 2003/87 9 straipsnio 3 dalį ir kurie susiję su jos teise vertinti nacionalinius paskirstymo planus. Iš tiesų pagrindas dėl Komisijos atlikto šios nuostatos klaidingo aiškinimo ir taikymo, nors ir embriono formos, buvo pateiktas dar ieškinyje. Iš tiesų šis pagrindas buvo nurodytas dėstant teiginį, kad nenagrinėjusi duomenų, kuriuos Lenkijos Respublika pateikė savo nacionaliniame paskirstymo plane, ir panaudojusi tik savo duomenis Komisija viršijo savo įgaliojimus.
- 36 Neginčijama, kad, kaip skundžiamo sprendimo 75 punkte nurodė Bendrasis Teismas, Lenkijos Respublika darė nuorodą į Direktyvos 2003/87 9 straipsnio 3 dalį savo ieškinio 54 punkte pateikdama antrąjį pagrindą. Vis dėlto, nors minėta valstybė narė dėl šio teiginio pateikė detalesnę ir tikslesnę nuomonę dublike, ji turėjo teisę plėtoti savo argumentus dėl šio klausimo.
- 37 Be to, svarbu priminti, kad Direktyvos 2003/87 9 straipsnio 3 dalis yra ginčijamo sprendimo priėmimo teisinis pagrindas ir kad egzistuoja glaudus šios 3 dalies ir šio straipsnio 1 dalies ryšys. Kaip savo išvados 29 punkte nurodė generalinė advokatė, viršydama nacionalinio paskirstymo plano kontrolės įgaliojimus, jai suteikiamus Direktyvos 2003/87 9 straipsnio 3 dalimi, Komisija riboja valstybių narių kompetenciją rengti nacionalinius paskirstymo planus, joms suteikiamą šio straipsnio 1 dalimi.
- 38 Iš šių vertinimų matyti, kad Bendrasis Teismas, pripažinęs ieškinio dėl panaikinimo antrojo pagrindo antrą dalį priimtina, savo sprendime nepadarė teisės klaidos. Todėl pirmasis pagrindas turi būti atmetas.

Dėl antrojo pagrindo, susijusio su teisės klaida aiškinant Direktyvos 2003/87 9 straipsnio 3 dalį

- 39 Pateikdama antrąjį pagrindą Komisija priekaištauja Bendrajam Teismui, kad jis padarė teisės klaidą aiškindamas Direktyvos 2003/87 9 straipsnio 3 dalį. Pateikusi kritiką dėl Bendrojo Teismo bendrų pastabų, visų pirma dėl Komisijos vykdomos kontrolės pagal minėtos direktyvos 9 straipsnio 3 dalį pobūdžio, ji pateikė argumentus, kuriuos galima suskirstyti į dvi dalis, susijusias atitinkamai su tariamu vienodo požiūrio principo pažeidimu ir tariamu klaidingu šios direktyvos tikslo suvokimu.

Dėl Komisijos kontrolės pagal Direktyvos 2003/87 9 straipsnio 3 dalį pobūdžio

– Šalių argumentai

- 40 Komisija primena, kad, Bendrojo Teismo nuomone, į Lenkijos NPP įrašytus duomenis pakeitusi „savo duomenimis“, gautais remiantis valstybių narių pateiktų nacionalinių paskirstymo planų savo vertinimo metodu, ir nustačiusi maksimalią bendro leidimų, kuriuos Lenkijos Respublika turėtų skirti, kiekio ribą, ji pakeitė kompetencijos paskirstymą tarp Komisijos ir valstybių narių, kaip numatytasis Direktyvos 2003/87 9 ir 11 straipsniuose, ir viršijo savo įgaliojimus.
- 41 Tačiau tai sakydamas Bendrasis Teismas nepaisė Komisijos įgaliojimų nacionalinių paskirstymo planų analizės srityje, kurie nustatyti Direktyvos 2003/87 9 straipsnio 3 dalyje, apimties. Jos kontrolės teisę laikydamas „labai ribota“, jis tik laikėsi šios nuostatos pirmo sakinio pažodinio aiškinimo ir neatsižvelgė į visą šią nuostatą, minėtos direktyvos tikslą ar vienodo požiūrio principą.
- 42 Komisijos kontrolės įgaliojimų, kokie numatyti Direktyvos 2003/87 9 straipsnyje, nereikėtų aiškinti kaip apimančių direktyvos perkėlimo į nacionalinę teisę aktų kontrolę. Iš tiesų nacionalinių paskirstymo planų *ex ante* kontrolė skiriasi nuo *ex post* kontrolės, numatytos EB 226 straipsnyje, pagal kurią Komisija turi paisyti šia direktyva nustatytam rezultatui pasiekti valstybių narių pasirinktos formos ir būdų. Minėtas 9 straipsnis yra reglamentuojamojo pobūdžio ir šioms valstybėms narėms tiesiogiai privalomas. Minėtų valstybių narių laisvė rengiant nacionalinius paskirstymo planus reikšmingai ribojama šio straipsnio 1 dalimi ir Direktyvos 2003/87 III priede išvardytais kriterijais. Be to, jos turi atsižvelgti į šių kriterijų įgyvendinimo gaires, kurias Komisija parengė pagal minėtos direktyvos 9 straipsnio 1 dalį, ir į diskusijas jos 23 straipsnio 1 dalyje nurodytame komitete.
- 43 Lenkijos Respublika mano, kad visais Komisijos argumentais galima patvirtinti, kad ši nepaisė savo įgaliojimų, kokie apibrėžti Direktyvoje 2003/87, apimties. Nors ir pripažįsta, kad nacionalinis paskirstymo planas nėra klasikinė direktyvą perkelianti nacionalinė priemonė, ši valstybė narė nurodo, jog nesusidūrė su jos 9 straipsnio tiesioginio taikymo atvejais. Iš tiesų valstybės narės iš pradžių turi priimti būtinas nacionalines priemones. Be to, Komisija naudojasi *ex ante* kontrolės priemonėmis ir kitose srityse, nepaisant to, kad tai – klasikinės direktyvų perkėlimo formos. Taip yra visų pirma kalbant apie planuojamas priemones, kurias valstybės narės numato priimti pagal 1994 m. gruodžio 20 d. Europos Parlamento ir Tarybos direktyvą 94/62/EB dėl pakuočių ir pakuočių atliekų (OL L 365, p. 10; 2004 m. specialusis leidimas lietuvių k., 13 sk., 13 t., p. 349).
- 44 Net pripažinus, kad Komisija pagrįstai tvirtina, jog visos šiltnamio efektą sukeliančių dujų apyvartinių taršos leidimų prekybos sistemos veiksmingumo atžvilgiu teisingas kitoks nei Bendrojo Teismo aiškinimas, ši institucija negali prisiimti įgaliojimų, kurių Sąjungos teisės aktų leidėjas jai nesuteikė, kad patobulintų kai kurių Europos Sąjungos nuostatų turinį.

– Teisingumo Teismo vertinimas

- 45 Komisijos teiginiai pateikti dėl skundžiamo sprendimo 82–92 punktų, susijusių su kompetencijos paskirstymu tarp Komisijos ir valstybių narių, kaip numatyta Direktyvos 2003/87 9 ir 11 straipsniuose.

- 46 Minėtuose punktuose Bendrasis Teismas nusprendė, kad tik valstybės narės turi kompetenciją, pirma, parengti savo nacionalinį paskirstymo planą, ir, antra, priimti galutinius sprendimus dėl bendro skirtinų šiltnamio efektą sukeliančių dujų apyvartinių taršos leidimų kiekio nustatymo. Vykdydamos savo kompetenciją jos turi tam tikrą veiksmų laisvę. Pagal Direktyvos 2003/87 9 straipsnio 3 dalį Komisijai suteikta teisė, pirma, patikrinti, ar nacionaliniai paskirstymo planai atitinka šios direktyvos III priede numatytus kriterijus ir 10 straipsnio nuostatas, ir, antra, šiuos planus atmesti, jeigu nustato šių kriterijų ir šių nuostatų neatitikimų. Komisijos kontrolės teisė apima tik teisėtumo kontrolę.
- 47 Šioje byloje, kaip skundžiamo sprendimo 84 ir 89 punktuose teisingai pažymėjo Bendrasis Teismas, siekiant šiltnamio efektą sukeliančių dujų apyvartinių taršos leidimų sistemos įgyvendinimo tikslų Direktyvos 2003/87 9 straipsnio 1 bei 3 dalyse ir 11 straipsnio 2 dalyje aiškiai ir suprantamai nustatytas kompetencijos paskirstymas tarp Komisijos ir valstybių narių rengiant, tikrinant ir įgyvendinant nacionalinius paskirstymo planus. Kalbant apie materialines šių planų kontrolės ir atmetimo teisės ribas, reikia nurodyti, jog Komisija turi teisę tik patikrinti, ar priemonės, kurių ėmėsi valstybė narė, atitinka direktyvos III priede nustatytus kriterijus ir 10 straipsnio nuostatas.
- 48 Priešingai tam, ką teigia Komisija, Bendrajam Teismui negalima priekaištauti, kad skundžiamo sprendimo 82 punkte rėmėsi EB 249 straipsnio trečia pastraipa, kai vertino kompetencijos paskirstymo tarp Komisijos ir valstybių narių, kaip numatyta Direktyvos 2003/87 9 ir 11 straipsniuose, klausimą. Principas, kad direktyva yra privaloma kiekvienai valstybei narei, kuriai ji skirta, rezultato, kurį reikia pasiekti, atžvilgiu, bet nacionalinės valdžios institucijos pasirenka jos įgyvendinimo formą ir būdus, iš esmės taikomas bet kurios direktyvos atžvilgiu.
- 49 Tiesa, kad tarp įvairių pareigų, kurios direktyvomis nustatomos valstybėms narėms, rūšių, taigi ir tarp rezultatų, kurie turi būti pasiekti, gali egzistuoti dideli skirtumai. Taip pat akivaizdu, kad dėl direktyvų nuostatų, kurios susijusios tik su valstybių narių ir Komisijos santykiais, gali ir nebūtinai būti priimamos perkėlimo priemonės (šiuo klausimu žr. 2006 m. lapkričio 30 d. Sprendimo *Komisija prieš Liuksemburgą*, C-32/05, Rink. p. I-11323, 35 ir 36 punktus). Tačiau ši aplinkybė neturi poveikio šios bylos sprendimui. Negalima neigti, kad Direktyvos 2003/87 9 ir 11 straipsniais reglamentuojami atitinkamai Komisijos ir valstybių narių vaidmenys nacionalinių paskirstymo planų priėmimo procedūroje, t. y. kompetencijos paskirstymo tarp jų klausimas. Remiantis šiomis nuostatomis galima nustatyti, ar valstybės narės turi diskreciją parengti savo planą, ar ne, ir prireikus, kokia jos apimtis.
- 50 Šioje byloje negalima neigti, kad Direktyvoje 2003/87 nenurodytas specialus nacionalinių paskirstymo planų rengimo ir bendro skirtinų šiltnamio efektą sukeliančių dujų apyvartinių taršos leidimų kiekio nustatymo metodas. Priešingai, minėtos direktyvos III priedo 1 punkte aiškiai nurodyta, kad valstybės narės turi nustatyti bendrą skirtinų leidimų kiekį, atsižvelgdamos visų pirma į nacionalinę energetikos politiką ir nacionalinę programą klimato kaitos srityje.
- 51 Taigi, kaip skundžiamo sprendimo 88 punkte konstatavo Bendrasis Teismas, perkeldamos Direktyvą 2003/87 valstybės narės disponuoja tam tikra veikimo laisve, todėl gali pasirinkti priemones, kurios, jų manymu, tinkamiausios, atsižvelgdamos į ypatingas nacionalinės energetikos rinkos sąlygas, toje direktyvoje nustatytam tikslui pasiekti.
- 52 Kalbant apie faktą, kad pagal Direktyvos 2003/87 9 straipsnį nacionalinius paskirstymo planus Komisija vertina atlikdama *ex ante* kontrolę, akivaizdu, kad tokia kontrolė daugeliu atžvilgiu skiriasi nuo EB 226 straipsnyje numatytos *ex post* kontrolės. Ši aplinkybė vis dėlto nereiškia, kad *ex ante* kontrolė turi viršyti teisėtumo kontrolės ribas.
- 53 Iš to, kas nurodyta, matyti, kad Komisijos kritika dėl Bendrojo Teismo bendro pobūdžio vertinimų, susijusių su kompetencijos paskirstymu tarp Komisijos ir valstybių narių, kaip numatyta Direktyvoje 2003/87, turi būti atmesta.

Dėl antrojo pagrindo pirmos dalies, susijusios su vienodo požiūrio principo pažeidimu

– Šalių argumentai

- 54 Komisija teigia, kad, nustatęs jos kontrolės teisės ir jos įgyvendinimo taikymo sritį bei apimtį pagal Direktyvos 2003/87 9 straipsnio 3 dalį, Bendrasis Teismas padarė teisės klaidą, kurią iš esmės lėmė vienodo požiūrio principo pažeidimas.
- 55 Visų pirma Bendrasis Teismas atmetė argumentą, kad šis principas reiškia, jog nacionalinių paskirstymo planų atitikties Direktyvos 2003/87 III priede nurodytiems kriterijams turi būti nagrinėjama remiantis Komisijos parengtu vertinimo metodu ir atnaujintais duomenimis, kiekvienos valstybės narės atveju gautais iš to paties šaltinio. Aplinkybė, kad Komisija tariamai viršijo savo įgaliojimus, matyti iš to, kad pirmiausia ji nepatikrino į Lenkijos NPP įrašytų duomenų atitikties šios direktyvos III priede įtvirtintiems kriterijams.
- 56 Komisija tvirtina, kad ši kritika turėjo būti išreikšta veikiau nagrinėjant galimą pareigos motyvuoti pažeidimą nei Direktyvos 2003/87 9 straipsnio 1 ir 3 dalių pažeidimą. Bet kuriuo atveju kritika neturi pagrindo.
- 57 Visų pirma, argumentas, kad Lenkijos NPP naudotus „duomenis“ Komisija pakeitė „savo duomenimis“, neturi pagrindo. Atlikdama Lenkijos NPP kontrolę duomenų dėl realių CO₂ emisijų atveju ji naudojo duomenimis, gautais tiesiogiai iš Direktyvoje 2003/87 nurodytų įrenginių operatorių, patikrintais pagal Sprendimą Nr. 280/2004 ir paskelbtais Bendrijos nepriklausomame sandorių žurnale (BNSŽ) (*Community Independent Transaction Log, CITL*). Bendrojo vidaus produkto (BVP) raidos prognozės 2005–2010 m. pagrįstos nacionaline statistika, parengta bendradarbiaujant su nacionaliniais ekspertais.
- 58 Be to, jeigu aiškinant Direktyvos 2003/87 9 straipsnio 3 dalį atsižvelgiant į vienodo požiūrio principą būtų pritarta, kad kiekviena valstybė narė gali naudoti savo duomenis, gautus taikant savo kriterijus, tai galėtų lemti nevienodą požiūrį į minėtas valstybes. Šios direktyvos objektas ir tikslas bei reikalavimas pateikti Komisijai visus nacionalinius paskirstymo planus daugmaž tuo pačiu laikotarpiu patvirtina, kad šiems planams „taikomos panašios sąlygos“ ir kad jie turi būti kontroliuojami remiantis naujausiais šio laikotarpio duomenimis, susijusiais su CO₂ emisijomis ir BVP raidos prognozėmis, tuo pačiu laikotarpiu turimomis dėl visų valstybių narių. Koordinuotas kontrolės metodas, grindžiamas naudojamais duomenimis ir (arba) parametrais, gautais iš to paties šaltinio ir susijusiais su tuo pačiu laikotarpiu, visų pirma pateisinamas Direktyvos 2003/87 tikslais, t. y. mažinti šiltnamio efektą sukeliančių dujų emisijas, prisidėti prie vidaus rinkos vientisumo išsaugojimo ir vengti konkurencijos iškreipimo.
- 59 Galiausiai Bendrojo Teismo argumentai prieštarauja pateiktiesiems jo 2008 m. spalio 20 d. Nutartyje *BOT Elektrownia Bełchatów ir kt. prieš Komisiją* (T-208/07). Joje Bendrasis Teismas pritarė laikinam valstybių narių daromų nacionalinių paskirstymo planų pakeitimų koordinavimui ir nusprendė, kad iš Direktyvos 2003/87 teksto ir jos nustatytos sistemos bendros struktūros ir tikslų matyti, kad valstybės narės visada turi teisę siūlyti savo plano pakeitimus po jo pateikimo Komisijai ir iki sprendimo, kurį turi priimti ši valstybė narė pagal minėtos direktyvos 11 straipsnio 2 dalį, priėmimo. Jeigu atitinkamai valstybei narei būtų pripažinta laiko atžvilgiu neribota teisė daryti savo nacionalinio paskirstymo plano pakeitimus ir taip padidinti bendrą kiekį leidimų, kurie būtų skirti atsiradus naujesniems ekonominiams duomenims ir (arba) prognozėms, šios direktyvos tikslas ir šiltnamio efektą sukeliančių dujų apyvartinių taršos leidimų prekybos sistemos veikimas taptų nesėkmingas.
- 60 Lenkijos Respublika prašo atmesti šią antrojo pagrindo pirmą dalį. Jos nuomone, pagal Direktyvą 2003/87 Komisija yra įpareigota atlikti individualią kiekvieno nacionalinio paskirstymo plano analizę. Minėta direktyva nesiekia, kad kiekviena valstybė narė „bet kokia kaina“ sumažintų šiltnamio efektą sukeliančių dujų emisijas, bet norima įgyvendinti išipareigojimus, numatytus Kioto

protokole, darant kuo mažesnę neigiamą poveikį ekonominei plėtrai. Analizuodama nacionalinius paskirstymo planus Komisija turi atsižvelgti į realią kiekvienos valstybės narės situaciją, visų pirma į tai, kiek įgyvendinti minėtame protokole numatyti tikslai, kokie individualūs kiekvienos valstybės narės poreikiai, susiję su jų ekonomikos specifika, arba koks nacionalinės ekonomikos plėtros lygis. Skirtingas požiūris į valstybės nares objektyviai grindžiamas vienodo požiūrio principu, atsižvelgiant į kiekvienos valstybės narės energetikos rinkos charakteristikas ir į šiame protokole nurodytų išpareigojimų vykdymo stadiją.

– Teisingumo Teismo vertinimas

- 61 Antrojo pagrindo pirma dalis susijusi su skundžiamo sprendimo 100–120 punktais. Minėtuose punktuose Bendrasis Teismas konstatavo, kad Komisijos kontrolės teisė, kurią ji turi pagal Direktyvos 2003/87 9 straipsnio 3 dalį, apima tik į kiekvieną nacionalinį paskirstymo planą įrašytų duomenų atitiktis šios direktyvos III priede išvardytiems kriterijams kontrolę ir kad Komisija neturi teisės valstybės narės plane įrašytų duomenų pakeisti savaisiais. Tik valstybės narės yra kompetentingos parengti nacionalinį paskirstymo planą ir priimti galutinį sprendimą dėl bendro skirtingų šiltnamio efektą sukeliančių dujų apyvartinių taršos leidimų kiekio. Minėto sprendimo 104 punkte Bendrasis Teismas nurodė, kad „dėl vienodo požiūrio į valstybės nares principo taikymo negali būti pakeistas kompetencijos pasidalijimas [paskirstymas] tarp valstybių narių ir Komisijos, kaip numatyta [minėtoje] direktyvoje“.
- 62 Pirmiausia reikia priminti, kad pagal nusistovėjusią teismo praktiką vienodo požiūrio principu reikalaujama, kad panašios situacijos nebūtų vertinamos skirtingai, o skirtingos situacijos vienodai, jei toks vertinimas negali būti objektyviai pagrįstas (žr., be kita ko, 2008 m. gruodžio 16 d. Sprendimo *Arcelor Atlantique et Lorraine ir kt.*, C-127/07, Rink. p. I-9895, 23 punktą).
- 63 Tačiau dėl būtinybės laikytis šio principo negali būti pakeistas kompetencijos paskirstymas tarp Komisijos ir valstybių narių, kaip numatytasis Sąjungos teisės nuostatoje. Reikia pabrėžti, kad, kaip patvirtinta šio sprendimo 47 punkte, Direktyvos 2003/87 9 straipsnio 3 dalimi Komisijai suteikiama tik nacionalinių paskirstymo planų teisėtumo kontrolės teisė, kuria pasinaudojusi ji gali atmesti Direktyvos 2003/87 III priede išvardytų kriterijų ar jos 10 straipsnio nuostatų neatitinkantį planą.
- 64 Dėl šios kontrolės lygio skundžiamo sprendimo 101 punkte Bendrasis Teismas teisingai konstatavo, kad minėta kontrolės teisė apima tik į Lenkijos NPP įrašytus duomenis. Komisija turi patikrinti duomenis, kuriuos atitinkama valstybė narė pasirinko rengdama savo planą.
- 65 Šiomis aplinkybėmis negalima priekaištauti Bendrajam Teismui, kad jis nusprendė, jog Komisija privalėjo nagrinėti duomenis, kuriuos Lenkijos Respublika įrašė į savo planą. Tuo atveju, jei Komisija suabejotų dėl šių duomenų, ji turėtų prašyti paaiškinimų iš kompetentingų nacionalinės valdžios institucijų, ar net įrodyti, kad šie duomenys neatitinka Direktyvos 2003/87 III priede išvardytų kriterijų.
- 66 Komisijos argumentai dėl vienašakės nacionalinių paskirstymo planų kontrolės negali paneigti šios išvados. Iš tiesų šie argumentai grindžiami klaidinga Direktyvos 2003/87 9 straipsnio 3 dalyje įtvirtintos kontrolės teisės koncepcija. Kaip savo išvados 68 punkte nurodė generalinė advokatė, galimi valstybių narių duomenų ir vertinimo metodų pasirinkimo skirtumai – tai jų veiksmų laisvės išraiška, kurios Komisija turi paisyti vykdydama atitiktis kontrolę.
- 67 Šiomis aplinkybėmis reikia nurodyti, kad Komisija gali tinkamai užtikrinti vienodą požiūrį į valstybės nares, vienodai rūpestingai išnagrinėdama kiekvienos iš jų pateiktą planą. Reikia taip pat priminti, jog Komisija gali pasirinkti bendrą kiekvienos iš šių valstybių parengtų planų palyginimo matą. Kaip skundžiamo sprendimo 102 punkte nurodė Bendrasis Teismas, šiuo tikslu ji gali parengti „savo

nacionalinių paskirstymo planų vertinimo metodą“, pagrįstą, jos manymu, pačiais tinkamiausiais duomenimis, ir juo naudotis kaip lyginimo matu tikrindama, ar į nacionalinius paskirstymo planus įrašyti duomenys atitinka Direktyvos 2003/87 III priede įtvirtintus kriterijus.

- 68 Galiausiai Komisijos argumentas, kad Bendrasis Teismas, manydamas, kad ji negalėjo Lenkijos Respublikos savo plane naudotų duomenų pakeisti duomenimis, gautais panaudojus savo vertinimo metodą, klaidingai pripažino, jog šie duomenys yra „pačios [Komisijos] duomenys“, grindžiamas klaidingu skundžiamo sprendimo 100–103 ir 120 punktų suvokimu. Kaip savo išvados 76 punkte nurodė generalinė advokatė, manydamas, kad Komisija negalėjo pakeisti Lenkijos Respublikos naudotų duomenų savaisiais, Bendrasis Teismas kritikavo ne Komisijos pasirinktus duomenis ar jų šaltinį, bet tai, kad Komisija neatliko Lenkijos NPP pateiktų duomenų atitikties Direktyvos 2003/87 III priede nustatytiems kriterijams kontrolės.
- 69 Atsižvelgiant į šias aplinkybes, antrojo pagrindo pirmą dalį reikia atmesti kaip nepagrįstą.

Dėl antrojo pagrindo antros dalies, susijusios su klaidingu Direktyvos 2003/87 tikslo suvokimu

– Šalių argumentai

- 70 Komisija tvirtina, kad Bendrasis Teismas padarė teisės klaidą, kai aiškino Direktyvos 2003/87 9 straipsnio 3 dalį, nes klaidingai suvokė ja siekiamą tikslą.
- 71 Kontrolės įgaliojimai, kuriuos Komisija turi pagal šią nuostatą, turi būti suprantami ir aiškinami atsižvelgiant į Direktyvos 2003/87 tikslus. Reikia pabrėžti, kad pagal minėtos direktyvos 1 straipsnį joje nustatyta Bendrijos šiltnamio efektą sukeliančių dujų apyvartinių taršos leidimų prekybos sistema, siekiant, kad būtų skatinamas taupus ir ekonomiškai efektyvus šių dujų emisijų mažinimas. Savo minėtame Sprendime *Arcelor Atlantique et Lorraine ir kt.* Teisingumo Teismas pripažino, kad galutinis šios sistemos tikslas yra aplinkos apsauga ir šia sistema skatinama ir sudaromos palankios sąlygos siekti sumažinti minėtą emisiją kuo mažesne kaina. Iš šio sprendimo matyti, kad šis tikslas gali būti pasiektas tik kai leidimų paklausa viršija pasiūlą Bendrijos leidimų rinkoje. Be to, pagal Direktyvos 2003/87 7 konstatuojamąją dalį įgyvendinant šią sistemą turėtų būti prisidedama prie vidaus rinkos vientisumo išsaugojimo ir konkurencijos iškraipymo vengimo.
- 72 Priešingai tam, ką skundžiamame sprendime nusprendė Bendrasis Teismas, pagal Direktyvos 2003/87 9 straipsnį Komisijos vykdoma kontrolė negali būti „labai ribota“ kontrolė, apimanti tik paprastą valstybių narių savo nacionaliniuose paskirstymo planuose naudotų duomenų patikrinimą. Be to, *ex post* galima įrodyti, kad besąlygiškas Lenkijos NPP nurodytų duomenų, susijusių su išmetamu CO₂ kiekiu ir siūlomu bendru skirtinų leidimų skaičiumi, pripažinimas lemtų ne tik rezultatą, kuris neatitiktų Direktyvos 2003/87 III priede nurodytų kriterijų Nr. 1–3, bet ir išmetamo CO₂ kiekio leidimų infliaciją rinkoje.
- 73 Komisija taip pat ginčija Bendrojo Teismo teiginį, kad ginčijamu sprendimu buvo pakeistas kompetencijos paskirstymas tarp jos ir valstybių narių, kaip numatytasis Direktyvos 2003/87 9 ir 11 straipsniuose.
- 74 Lenkijos Respublika mano, kad antrojo pagrindo antrą dalį reikia atmesti. Pripažinusi, kad Direktyvos 2003/87 9 straipsnio 3 dalis nėra tiksli, ji pabrėžia, jog minėtą direktyvą aiškinant teleologiniu būdu, šiai nuostatai nebūtų suteikta kitokia prasmė, nei aiškinant pažodžiui.
- 75 Be to, šiltnamio efektą sukeliančių dujų emisijų mažinimas nėra autonominis Direktyvos 2003/87 tikslas. Nei jos nuostatos, nei šiltnamio efektą sukeliančių dujų apyvartinių taršos leidimų prekybos sistemos veikimas, nei valstybių narių įnašas į emisijų mažinimą negali būti laikomi priežastimis, leidžiančiomis įpareigoti valstybes nares sumažinti jų emisijas, jeigu jos didesnės, nei gali

būti pagal tarptautinius Sąjungos įsipareigojimus. Be to, minėtos direktyvos tikslas – ne „bet kokia kaina“ sumažinti šiltnamio efektą sukeliančių dujų emisijas, bet jas sumažinti „darant kuo mažesnę įtaką ekonomikos plėtrai bei užimtumui“. Ja siekiama nustatyti Bendrijos šiltnamio efektą sukeliančių dujų apyvartinių taršos leidimų prekybos sistemą, leidžiant pasiekti tuos tikslus „taupiai ir ekonomiškai efektyviai“.

– Teisingumo Teismo vertinimas

- 76 Antrojo pagrindo antra dalis susijusi su skundžiamo sprendimo 121–131 punktais. Minėtuose punktuose Bendrasis Teismas nusprendė, kad ginčijamame sprendime nustačiusi konkretų leidimų kiekį, kurio bet koks viršijimas laikomas neatitinkančiu Direktyvoje 2003/87 įtvirtintų kriterijų, ir atmetusi Lenkijos NPP tiek, kiek bendras jame pasiūlytų leidimų kiekis viršija šią ribą, Komisija viršijo savo kontrolės teisės, kurią ji turi pagal direktyvos 9 straipsnio 3 dalį, ribas.
- 77 Šiuo klausimu reikia priminti, kad pagrindinis nurodytas Direktyvos 2003/87 tikslas yra iš esmės sumažinti šiltnamio efektą sukeliančių dujų emisijas siekiant laikytis įsipareigojimų, kuriuos prisiėmė Sąjunga ir valstybės narės pagal Kioto protokolą. Šis tikslas turi būti pasiektas laikantis kelių potikslų ir naudojantis tam tikromis priemonėmis. Pagrindinė šio tikslo priemonė yra Bendrijos šiltnamio efektą sukeliančių dujų apyvartinių taršos leidimų sistema, kaip matyti iš Direktyvos 2003/87 1 straipsnio ir 2 konstatuojamosios dalies. Šiame 1 straipsnyje nurodyta, kad ši sistema prisideda prie minėtų emisijų taupaus ir ekonomiškai efektyvaus mažinimo. Kiti potiksliai, kurie turi būti pasiekti pagal minėtą sistemą, visų pirma, kaip nurodyta šios direktyvos 5 ir 7 konstatuojamosiose dalyse, yra ekonomikos plėtros ir užimtumo bei vidaus rinkos vientisumo ir konkurencijos sąlygų užtikrinimas.
- 78 Šioje byloje net darant prielaidą, kad remiantis Komisijos požiūriu galima pagerinti Sąjungos šiltnamio efektą sukeliančių dujų apyvartinių taršos leidimų prekybos sistemos veikimą ir taip leisti veiksmingiau pasiekti tikslą – iš esmės sumažinti šiltnamio efektą sukeliančių dujų emisijas, pažymėtina, kad ši aplinkybė negali pakeisti kompetencijos paskirstymo tarp Komisijos ir valstybių narių, kaip numatytasis Direktyvos 2003/87 9 ir 11 straipsniuose.
- 79 Iš tiesų pasidalijamos kompetencijos srityse, kaip antai aplinkos apsaugos sritis, Sąjungos teisės aktų leidėjas turi nustatyti priemones, kurių, jo nuomone, reikia siekiamiems tikslams pasiekti, laikydamasis EB 5 straipsnyje nustatytų subsidiarumo ir proporcingumo principų.
- 80 Sąjungos teisės aktų leidėjo valia suteikti Komisijai tik teisę kontroliuoti, ar nacionaliniai paskirstymo planai atitinka Direktyvos 2003/87 III priede nustatytus kriterijus, o ne teisę pakeisti ar suvienodinti, kuri apimtų teisę nustatyti maksimalų skirtingų šiltnamio efektą sukeliančių dujų apyvartinių taršos leidimų kiekį, matyti ir iš Direktyvos 2003/87 9 straipsnio 3 dalies, ir iš šios direktyvos parengiamųjų dokumentų. Taigi, jei būtų laikoma, kad Komisija gali nustatyti tokį maksimalų kiekį, būtų viršytos šios direktyvos teleologinio aiškinimo ribos ir šiai institucijai būtų suteikti įgaliojimai be jokio teisinio pagrindo.
- 81 Taigi, kaip matyti iš šio sprendimo 47 punkto, skundžiamo sprendimo 89 punkte Bendrasis Teismas teisingai nusprendė, jog iš Direktyvos 2003/87 9 straipsnio 3 dalies vienareikšmiškai išplaukia, kad Komisijos vaidmuo apima tik kontrolę, ar valstybės narės nacionalinis paskirstymo planas atitinka minėtos direktyvos III priede numatytus kriterijus ir jos 10 straipsnio nuostatas. Jis teisingai nusprendė, jog Komisija gali patikrinti šią atitiktį ir atimesti nacionalinį paskirstymo planą dėl šių kriterijų arba šių nuostatų neatitikimo.
- 82 Šiuo atžvilgiu reikia nurodyti, kad Sąjungos teisės aktų leidėjas, kuris vienintelis gali pakeisti Direktyvą 2003/87, manė, kad būtina pakeisti šios direktyvos 9 straipsnį 2009 m. balandžio 23 d. Europos Parlamento ir Tarybos direktyva 2009/29/EB, iš dalies keičiančia Direktyvą 2003/87/EB,

siekiant patobulinti ir išplėsti Bendrijos šiltnamio efektą sukeliančių dujų apyvartinių taršos leidimų prekybos sistemą (OL L 140, p. 63). Šioje keičiančioje direktyvoje numatyta įgyvendinti labiau suderintą sistemą, siekiant geriau pasinaudoti apyvartinių taršos leidimų prekybos sistemos privalumais, išvengti vidaus rinkos iškraipymo ir sudaryti geresnes sąlygas įvairių prekybos sistemų sąsajoms.

- 83 Komisijos teiginys, kad *ex post* galima įrodyti, jog besąlygiškas Lenkijos NPP nurodytų duomenų, susijusių su išmetamu CO₂ kiekiu ir siūlomu bendru skirtinų leidimų skaičiumi, pripažinimas lemtų rezultatą, kuris neatitiktų Direktyvos 2003/87 III priedo kriterijų Nr. 1–3, pagrįstas klaidingu skundžiamo sprendimo aiškinimu. Iš tiesų, kaip savo išvados 85 punkte nurodė generalinė advokatė, Bendrasis Teismas pripažino, kad Komisija gali atmesti nacionalinį paskirstymo planą, kuris neatitinka šiame priede išvardytų kriterijų, taigi neteigė, kad Komisija turi besąlygiškai pripažinti į Lenkijos NPP įrašytus duomenis.
- 84 Kalbant apie Komisijos argumentą, kad, siekiant įgyvendinti procedūros ekonomijos interesus, reikėtų jai pripažinti teisę nustatyti maksimalų skirtinų šiltnamio efektą sukeliančių dujų apyvartinių taršos leidimų kiekį, akivaizdu, kad toks požiūris sumažina vėlesnių sprendimų atmesti nacionalinius paskirstymo planus dėl jų nesuderinamumo su Direktyvos 2003/87 III priede išvardytais kriterijais priėmimo riziką. Šiomis aplinkybėmis vis dėlto svarbu pabrėžti, kad Komisija neviršija savo įgaliojimų, jei sprendimo atmesti planą rezoliucinėje dalyje paskelbia, nors privalomai nenustato maksimalaus tokių leidimų kiekio, kad neatmes šio plano pakeitimų, jeigu jie bus suderinami su šiame sprendime dėl atmetimo pateiktais pasiūlymais ir rekomendacijomis. Toks vertinimas atitinka lojalaus bendradarbiavimo tarp valstybių narių ir Komisijos principą ir procedūros ekonomijos tikslus.
- 85 Iš to matyti, jog Komisija nepagrįstai teigia, kad Bendrasis Teismas klaidingai suprato Direktyvos 2003/87 tikslus, kai aiškino jos 9 straipsnio 3 dalį. Todėl antrojo pagrindo antra dalis turi būti atmesta kaip nepagrįsta.
- 86 Kadangi Komisijos pateikta kritika dėl Bendrojo Teismo bendrųjų vertinimų, susijusių su kompetencijos paskirstymu tarp Komisijos ir valstybių narių, kaip numatytasis Direktyvoje 2003/87, buvo atmesta ir nebuvo galima pritarti antrojo pagrindo abiem dalims, šį pagrindą reikia atmesti kaip nepagrįstą.

Dėl trečiojo pagrindo, susijusio su klaidingu EB 253 straipsnyje ir Direktyvos 2003/87 9 straipsnio 3 dalyje numatytos pareigos motyvuoti aiškinimu

Šalių argumentai

- 87 Komisija tvirtina, kad Bendrasis Teismas klaidingai aiškino EB 253 straipsnyje įtvirtintos pareigos motyvuoti taikymo sritį. Iš tiesų jis klaidingai nusprendė, kad Komisija „be tinkamo motyvavimo“ atmetė Lenkijos Respublikos pasirinktą ekonominės analizės metodą ir jos į nacionalinį paskirstymo planą įrašytus duomenis. Reikia pabrėžti, jog nebūtina motyvuojant aktą nurodyti visų svarbių faktinių ir teisinių aplinkybių. Šis motyvavimas turi išplaukti iš aplinkybių, kuriomis šis aktas buvo priimtas, ir visų nagrinėjamą klausimą reglamentuojančių teisės normų. Be to, ginčijamame sprendime pateikta pakankamai motyvų, kad Lenkijos Respublika galėtų suprasti, dėl kokių priežasčių nebuvo atsižvelgta į atitinkamus duomenis ir buvo atmestas pasirinktas analizės metodas. Ši valstybė narė taip pat žinojo papildomas faktines ir teises aplinkybes, jai leidžiančias suprasti šias priežastis.
- 88 Lenkijos Respublika prašo atmesti šį pagrindą. Jos nuomone, Komisija klysta teigdama, kad pareiga motyvuoti sprendimą atmesti Lenkijos NPP yra „siauro pobūdžio“ ir kad nereikia aiškinti tokia plane naudotų duomenų ir metodų konkrečių atmetimo priežasčių.

Teisingumo Teismo vertinimas

- 89 Trečiasis apeliacinio skundo pagrindas susijęs su skundžiamo sprendimo 135–153 punktais, kuriuose Bendrasis Teismas dėl išsamumo nagrinėjo, ar pagrįsta antrojo ieškinio pagrindo pirma dalis, susijusi su pareigos motyvuoti pažeidimu. Skundžiamo sprendimo 136–143 punktuose Bendrasis Teismas pirmiausia pateikė savo poziciją dėl šios pareigos apimties. Priminęs teismų praktiką, susijusią su EB 253 straipsniu, šio sprendimo 143 punkte jis nusprendė, kad „Komisija, vykdydama savo kontrolės įgaliojimus pagal direktyvos [2003/87] 9 straipsnio 3 dalį, turėjo paaiškinti, kodėl Lenkijos Respublikos naudotos priemonės, skirtos [Lenkijos] NPP parengti, buvo nesuderinamos su [šios] direktyvos III priedo kriterijais ir 10 straipsnio nuostatomis“. Paskui minėto sprendimo 144–152 punktuose Bendrasis Teismas nustatė, kad Komisija pažeidė minėtą pareigą. Taigi skundžiamo sprendimo 153 punkte jis nusprendė jog ši pirma dalis pagrįsta.
- 90 Reikia konstatuoti, kad, kaip matyti iš skundžiamo sprendimo 134 punkto, šis pagrindas pateiktas dėl siekiant išsamumo minėtame sprendime nurodyto pagrindo, todėl, net darant prielaidą, kad yra pagrįstas, jis negali lemti [sprendimo] panaikinimo (žr., be kita ko, 2004 m. spalio 28 d. Sprendimo *van den Berg prieš Tarybą ir Komisiją*, C-164/01 P, Rink. p. I-10225, 60 punktą ir 2005 m. birželio 28 d. Sprendimo *Dansk Rørindustri ir kt. prieš Komisiją*, C-189/02 P, C-202/02 P, C-205/02 P-C-208/02 P ir C-213/02 P, Rink. p. I-5425, 148 punktą).
- 91 Iš tiesų klausimas, ar Komisija pažeidė savo pareigą motyvuoti, kai atmetė Lenkijos Respublikos pasirinktą ekonominės analizės metodą ir į Lenkijos NPP įrašytus duomenis, neturi poveikio, kalbant apie Bendrojo Teismo vertinimą, kai jis skundžiamo sprendimo 132 punkte pagrįstai nusprendė, kad Komisija pažeidė Direktyvos 2003/87 9 straipsnio 1 ir 3 dalių nuostatas, nes, pirma, į Lenkijos NPP įrašytus duomenis pakeitė savo duomenimis, gautais remiantis savo nacionalinių paskirstymo planų vertinimo metodu, ir, antra, nustatė maksimalią bendro leidimų, kuriuos Lenkijos Respublika turėtų skirti 2008–2012 m. laikotarpiu, skaičiaus ribą.
- 92 Tokiomis sąlygomis šis pagrindas yra atmestinas kaip nesvarbus.

Dėl ketvirtojo pagrindo, susijusio su teisės klaida, padaryta analizuojant, ar atskiriamos ginčijamo sprendimo 1 straipsnio 1 dalis, 2 straipsnio 1 dalis ir 3 straipsnio 1 dalis

Šalių argumentai

- 93 Komisija priekaištuoja Bendrajam Teismui, kad jis nusprendė, jog ginčijamo sprendimo 1 straipsnio 1 dalis, 2 straipsnio 1 dalis ir 3 straipsnio 1 dalis neatskiriamos nuo kitų ginčijamo sprendimo nuostatų ir todėl panaikino visą šį sprendimą.
- 94 Skundžiamas sprendimas grindžiamas netinkamu Sąjungos aktų nuostatų atskyrimo suvokimu ir klaidingu skundžiamo sprendimo 156 punkte Bendrojo Teismo nurodytos teismų praktikos bei ginčijamo sprendimo aiškinimu. Komisijos nuomone, pagal nusistovėjusią teismų praktiką atskyrimo reikalavimas netenkinamas, jei aktą iš dalies panaikinus būtų pakeista jo esmė. Tačiau to negalima pasakyti apie bet kokį akto turinio pakeitimą. Iš tiesų, norint pakeisti akto esmę, reikia jį pakeisti aktu, kurio jo autorius neketino priimti ar nebūtų priėmęs.
- 95 Komisija mano, kad ginčijamo sprendimo 1 straipsnio 1 dalis, 2 straipsnio 1 dalis ir 3 straipsnio 1 dalis tarpusavyje susijusios ir kad šio sprendimo kitos 1 straipsnio ir 2 straipsnio dalys atskiriamos nuo kiekvieno šio straipsnio 1 dalies. Be to, tarp Direktyvos 2003/87 III priede nustatytų kriterijų Nr. 1–3 ir šiame priede išvardytų kriterijų Nr. 5, 6, 10 ir 12 egzistuoja atskiriamas ryšys, kuris yra toks pats kaip ir ryšys, egzistuojantis tarp bendro skirtinų leidimų kiekio ir kitų metodų, susijusių su galimais būsimais nacionalinio paskirstymo plano pakeitimais, numatytų šio sprendimo 3 straipsnio 2 ir 3 dalyse.

- 96 Lenkijos Respublika Teisingumo Teismo prašo atmesti šį pagrindą. Ginčijamo sprendimo nuostatos, kurios skundžiamu sprendimu buvo pripažintos negaliojančiomis, yra esminė šio sprendimo dalis. Be šių nuostatų šis sprendimas neturi prasmės.

Teisingumo Teismo vertinimas

- 97 Ketvirtasis apeliacinio skundo pagrindas susijęs su skundžiamo sprendimo 155–162 punktais, kuriuose nagrinėjamas klausimas, ar ginčijamo sprendimo 1 straipsnio 1 dalis, 2 straipsnio 1 dalis ir 3 straipsnio 1 dalis atskiriamos nuo likusios šio sprendimo dalies ir ar todėl Bendrasis Teismas pagrįstai panaikino visą šį sprendimą.
- 98 Kaip skundžiamo sprendimo 156 punkte priminė Bendrasis Teismas, Sąjungos teisės aktą galima panaikinti iš dalies, tik jei prašomos panaikinti nuostatos atskiriamos nuo likusios teisės akto dalies (žr., be kita ko, 2002 m. gruodžio 10 d. Sprendimo *Komisija prieš Tarybą*, C-29/99, Rink. p. I-11221, 45 punktą ir 2003 m. rugsėjo 30 d. Sprendimo *Vokietija prieš Komisiją*, C-239/01, Rink. p. I-10333, 33 punktą; šiuo klausimu taip pat žr. 2003 m. sausio 21 d. Sprendimo *Komisija prieš Parlamentą ir Tarybą*, C-378/00, Rink. p. I-937, 30 punktą). Be to, Teisingumo Teismas pakartotinai nusprendė, kad šis atskiriamumo reikalavimas netenkinamas, jei dalinis teisės akto panaikinimas pakeistų jo esmę (2005 m. gegužės 24 d. Sprendimo *Prancūzija prieš Parlamentą ir Tarybą*, C-244/03, Rink. p. I-4021, 13 punktas; šiuo klausimu taip pat žr. 1998 m. kovo 31 d. Sprendimo *Prancūzija ir kt. prieš Komisiją*, C-68/94 ir C-30/95, Rink. p. I-1375, 257 punktą ir minėto Sprendimo *Komisija prieš Tarybą* 46 punktą).
- 99 Šioje byloje norint patikrinti, ar ginčijamo sprendimo 1 straipsnio 1 dalis, 2 straipsnio 1 dalis ir 3 straipsnio 1 dalis atskiriamos nuo likusio sprendimo, reikia išnagrinėti minėtų nuostatų apimtį tam, kad būtų galima įvertinti, ar jų panaikinimas pakeistų minėto sprendimo prasmę ir esmę (šiuo klausimu žr. 2006 m. birželio 27 d. Sprendimo *Parlamentas prieš Tarybą*, C-540/03, Rink. p. I-5769, 29 punktą).
- 100 Reikia priminti, kad ginčijamo sprendimo nuostatos buvo priimtos Komisijai neigiamai įvertinus Lenkijos Respublikos pateiktą Lenkijos NPP. Šio sprendimo 1 straipsnyje išvardyti įvairūs šio plano vieno ar kelių Direktyvos 2003/87 III priede išvardytų kriterijų neatitikimai. Ginčijamo sprendimo 2 straipsnyje nurodytas Komisijos įsipareigojimas nepateikti prieštaravimų dėl plano, kuris bus priimtas po šio sprendimo dėl atmetimo, su sąlyga, kad atitinkama valstybė narė padarys minėto straipsnio 1–5 dalyse išvardytus pakeitimus. Ginčijamo sprendimo 3 straipsnio 1 dalis susijusi su bendru suteiktinų šiltnamio efektą sukeliančių dujų apyvartinių taršos leidimų kiekiu, o 2 ir 3 dalyse pateikiami patikslinimai dėl kitų minėto sprendimo nuostatų įgyvendinimo.
- 101 Konkrečiau kalbant apie ryšį tarp, pirma, ginčijamo sprendimo 1 straipsnio 1 dalies, 2 straipsnio 1 dalies ir 3 straipsnio 1 dalies ir, antra, kitų jo nuostatų, reikia konstatuoti, kad nors šiose nuostatose daromos nuorodos į skirtingus Lenkijos NPP aspektus ir skirtingus Direktyvos 2003/87 III priede išvardytus kriterijus, šios nuostatos sudaro neskaidomą vienetą.
- 102 Viena vertus, negali būti paneigta, kad bendro skirtinų šiltnamio efektą sukeliančių dujų apyvartinių taršos leidimų kiekio nustatymas, kaip numatyta ginčijamo sprendimo 1 straipsnio 1 dalyje, 2 straipsnio 1 dalyje ir 3 straipsnio 1 dalyje (Direktyvos 2003/87 III priedo kriterijai Nr. 1–3), yra pagrindinė nacionalinių paskirstymo planų dalis ir glaudžiai susijęs su kitomis tokių planų dalimis.
- 103 Kita vertus, kaip skundžiamo sprendimo atitinkamai 157 ir 158 punktuose teisingai konstatavo Bendrasis Teismas, atsižvelgiant į ginčijamo sprendimo 1 straipsnio struktūrą, jei būtų galima panaikinti kai kurias šio straipsnio dalis, „sumažėtų [ginčijamame] sprendime nustatytų prieštaravimų direktyvai [2003/87] skaičius“. Panaikinus tik kai kurias šio sprendimo 2 straipsnio dalis, „liktų galioti Komisijos įsipareigojimas nereikšti prieštaravimų dėl [Lenkijos] NPP ir sumažėtų pakeitimų, kurių atžvilgiu jis iš pradžių buvo priimtas, skaičius [iš esmės sumažinant pakeitimų, kurių reikalaujant šis įsipareigojimas iš pradžių buvo priimtas, skaičių]“.

- 104 Tačiau niekas minėtame sprendime neleidžia manyti, kad Lenkijos NPP galėjo būti laikomas suderinamu su Direktyva 2003/87 nepadarius visų šioje nuostatoje išvardytų pakeitimų.
- 105 Iš tiesų, kaip skundžiamo sprendimo 161 punkte teisingai nurodė Bendrasis Teismas, vienos iš ginčijamo sprendimo 1 straipsnio dalių ir jo 2 straipsnio atitinkamos dalies panaikinimo atveju „[šis] sprendimas, pagal kurį priimti [Lenkijos] NPP būtų galima atlikus penkis konkrečius pakeitimus, kurie padėtų pašalinti penkis Direktyvos [2003/87] III priedo kriterijų neatitikimus, būtų pakeistas kitokiu sprendimu, pagal kurį šis planas galėtų būti priimtas atlikus mažiau pakeitimų“.
- 106 Atsižvelgiant į šias aplinkybes reikia konstatuoti, kad skundžiamo sprendimo 160 punkte Bendrasis Teismas pagrįstai konstatavo, kad panaikinus vieną iš ginčijamo sprendimo 1 straipsnio dalių ir atitinkamą šio sprendimo 2 straipsnio dalį būtų pakeista šio sprendimo esmė.
- 107 Kalbant apie ginčijamo sprendimo 3 straipsnio 2 ir 3 dalis, pakanka pažymėti, kad šiose nuostatose pateikti patikslinimai dėl kitų ginčijamo sprendimo nuostatų įgyvendinimo. Taigi, kadangi ginčijamo sprendimo 1 straipsnio 1 dalis, 2 straipsnio 1 dalis ir 3 straipsnio 1 dalis buvo panaikintos, 3 straipsnio 2 ir 3 dalys nebeturi dalyko.
- 108 Šios išvados negali būti paneigtos Komisijos teiginiu, kad, norint pakeisti Sąjungos akto esmę, tik reikia jį pakeisti aktu, kurio jo autorius neketino priimti ar nebūtų priėmęs. Šiuo klausimu pakanka nurodyti, kad klausimas, ar dėl Sąjungos akto dalinio panaikinimo pakistų jo esmė, yra objektyvus, o ne subjektyvus kriterijus, priklausantis nuo ginčijamą aktą priėmusios valdžios institucijos politinės valios (žr. minėto Sprendimo *Vokietija prieš Komisiją* 37 punktą ir minėto Sprendimo *Prancūzija prieš Parlamentą ir Tarybą* 14 punktą).
- 109 Iš to, kas nurodyta, matyti, kad Bendrasis Teismas savo sprendime nepadarė teisės klaidos, kai nusprendė, jog ginčijamo sprendimo 1 straipsnio 1 dalis, 2 straipsnio 1 dalis ir 3 straipsnio 1 dalis nėra atskiriamos nuo kitų šio sprendimo nuostatų ir todėl panaikino visą šį sprendimą. Dėl šios priežasties ketvirtasis pagrindas yra nepagrįstas.
- 110 Kadangi nė vienas iš Komisijos nurodytų pagrindų nėra pagrįstas, apeliacinį skundą reikia atmesti.

Dėl bylinėjimosi išlaidų

- 111 Pagal Teisingumo Teismo procedūros reglamento 69 straipsnio 2 dalį, taikomą apeliacinėse bylose pagal šio reglamento 118 straipsnį, pralaimėjusiai šaliai nurodoma padengti bylinėjimosi išlaidas, jeigu laimėjusi šalis to reikalavo. Kadangi Komisija pralaimėjo bylą, o Lenkijos Respublika prašė priteisti iš jos bylinėjimosi išlaidas, Komisija turi jas padengti.
- 112 Pagal minėto 69 straipsnio 4 dalies pirmą pastraipą į bylą įstojusios Čekijos Respublika, Danijos Karalystė, Rumunija ir Jungtinė Karalystė pačios padengia savo išlaidas.

Remdamasis šiais motyvais, Teisingumo Teismas (antroji kolegija) nusprendžia:

- 1. Atmesti apeliacinį skundą.**
- 2. Priteisti iš Europos Komisijos bylinėjimosi išlaidas.**
- 3. Čekijos Respublika, Danijos Karalystė, Rumunija ir Jungtinė Didžiosios Britanijos ir Šiaurės Airijos Karalystė padengia savo bylinėjimosi išlaidas.**

Parašai.